

1. Mikael

Na het ongeluk

Vrijdag 13 oktober 2017

Als ik de deur opendoe, hoor ik de sirenes al. Een groepje leerlingen dat op het schoolplein is blijven hangen, kijkt in mijn richting en zwaait.

'Fijn weekend!'

Ik klem mijn sporttas op de bagagedrager en leg de tas met mijn laptop voor in het mandje. Als ik de tunnel onder de grote weg in rij, haal ik mijn voeten van de trappers en blaast de wind recht in mijn gezicht. Op de stoep zitten twee meisjes die ik herken van Bella's kinderdagverblijf. Ze houden hun handen als een kommetje bij hun mond en krassen als een uil. Het geluid echoot door de tunnel en de meisjes lachen.

Heuvelopwaarts worden mijn dijen stijf van verzuring, maar ik hou de vaart erin tot het zweet van me af gutst. Op het open veld ligt een modderige achtergelaten leren bal en in de speeltuin slingeren de schommels heen en weer in de wind. Ik groet een vrouw wier poedel zijn achterpoot optilt bij een lantaarnpaal.

Het geluid van de sirenes komt dichterbij. Ik werp een blik over mijn schouder maar zie geen zwaailichten. Er rijden geen auto's hier, het groen wordt omgeven door wandel- en fietspaden. Dat is een van de redenen waarom we naar Köpinge waren verhuisd. Onze kinderen kunnen hier naar school en hun vriendjes fietsen zonder zich tussen de auto's te hoeven begeven.

Ik gaap wijd en zuig de knisperige herfstlucht op. Een gevoel van vrijheid; een heel weekend zonder verplichtingen in het verschiet. Ik heb er zo naar verlangd alles even los te kunnen laten en niets te hoeven. Tijd door te brengen met mijn gezin. Misschien dat ik nog een paar uurtjes besteed aan het snoeien van de heg zoals ik heb beloofd, maar dat kan ook wachten tot het voorjaar.

Als ik het fietspad op rij naar ons kleine woonerf, komen net Åke en Gun-Britt aanwandelen, onze naaste burens; gearmd en met haastige passen. Het is al een aantal dagen geleden dat ik ze voor het laatst gezien heb. Zo gaat dat hier. Als de herfst begint, sluit iedereen zich binnen op en zie je ze tot diep in het voorjaar niet meer. Pas eind april gebeurt er weer wat. Dan, als de rijp weg is en de lucht bezaaid is met pollen, wemelt het op alle erven van de steppende en voetballende kinderen, goed ingesmeerd en voorzien van zonnepet. Ergens komt de eerste benzinegrasmaaier kuchend tot leven en plaatst iemand een ladder tegen de muur om zijn dakgoten schoon te maken. Daarna gaat het los. In de ene na de andere tuin duiken moeders op met hippe zonnebrillen die naar hun mobieltje staren en vaders met een slappe buik in te krappe korte broeken. Drie maanden lang verandert de hele wijk in een soort attractiepark vol trampolines en opblaasbadjes. Het volume gaat omhoog en de dagen krijgen er uren bij. Tot eind augustus, als de scholen weer beginnen. Wind en herfstbladeren. Duisternis, regen en stilte. Je vergeet hoe alles bloeide en leefde, en kunt je bijna niet voorstellen dat het licht ooit nog zal terugkeren.

Zelfs de gepensioneerden trekken hun deur dicht als het donker inzet. Åke maakt zijn tuin klaar voor de herfst, spoelt de tegels schoon en ontdoet ieder hoekje van spinnenwebben. Zijn tuinmeubilair verpakt hij zo zorgvuldig in plastic dat iedere conservator er jaloers bij zou hebben staan kijken. En Gun-Britt zal je binnenkort bijna niet meer te zien krijgen, behalve als dat nieuwsgierige aagje achter het keukenraam. Wakend over ons

erf. Niets ontgaat haar, nog geen plastic zak die voorbijdwarrelt.

‘Hé, hallo,’ zegt Gun-Britt als ik in de buurt kom met mijn fiets.

Ik aarzel of ik moet stoppen voor een praatje of verder zal trappen en maak een korte slingerbeweging. Het liefst wil ik gewoon naar huis, naar mijn gezin. Maar als ik bijna bij hen ben, stapt Åke het fietspad op en moet ik wel stoppen.

‘Heb je die klap gehoord?’ vraagt hij.

‘We denken dat het een botsing was,’ zegt Gun-Britt.

Ik zet mijn voeten op de grond.

‘Een botsing?’

‘Je hoort de sirenes toch?’ zegt Åke.

Gun-Britt wijst naar de lucht, alsof het geluid daar ergens boven ons rondwerfelt.

‘Was het dichtbij?’ vraag ik.

‘Moeilijk te zeggen.’

Åke knikt naar ons erf.

‘Het kwam daarvandaan.’

‘Waarschijnlijk van de grote weg,’ zegt Gun-Britt.

Zo noemt iedereen de doorgaande weg die als een ring om Köpinge heen loopt, langs de ICA-supermarkt en de slijterij en dan verder naar de E6, waar de uitgestrekte vlaktes van Skåne beginnen, met de beroemde Turning Torso-wolkenkrabber in het westen en de domtoren van Lund in het oosten.

‘Ze komen dichterbij,’ zegt Åke.

We luisteren alle drie. Hij heeft gelijk, de sirenes beginnen steeds harder te janken.

‘Het verbaast me niks. Mensen rijden als gekken,’ zegt Gun-Britt. ‘Maar Bianca en de kinderen zijn een halfuur geleden thuisgekomen, dus maak je geen zorgen.’

Bianca. De kinderen.

Er fladdert iets op in mijn borst.

‘Oké,’ zeg ik, terwijl ik haastig op het zadel klim.

'Fijn weekend dan maar,' zegt Gun-Britt voordat ik verder fiets.

Het laatste eindje naar ons erf schiet er van alles door mijn hoofd. Bianca zou de weekendboodschappen doen als ze de kinderen had gehaald, maar nu zijn ze thuis. Veilig thuis. William zit waarschijnlijk met zijn iPad op de bank terwijl Bella Bianca helpt in de keuken.

Tussen de huizen door klinkt het gebulder van de sirenes steeds harder.

Mijn dijen voelen zwaar en mijn kuiten verkrampen. Nog twintig meter naar ons erf. Achter een schutting blaft een hond. Op hetzelfde moment realiseer ik me dat de sirenes zijn gestopt.

Als ik de hoek omsla en ons erf op rij, blinken de zwaailichten me tegemoet. Het asfalt, de heggen en de omheiningen, alles wordt overspoeld door een flitsend blauw licht.

Ik stop met ademen. Mijn voeten trappen als bezeten. Ik ga op de pedalen staan en staar recht in de oogverblindende zwaailichten.

Midden op straat ligt een rode fiets. Hij ziet er verwrongen uit, de wielen zijn vervormd en het stuur wijst recht omhoog. Ernaast staat onze buurvrouw van nummer 15, Jacqueline Selander. Haar gezicht is bleek; een schreeuw is blijven steken op haar lippen.

De ambulance staat geparkeerd voor onze thujahaag en twee in het groen geklede ziekenbroeders zitten op hun hurken. Voor hen op het asfalt ligt Bianca. Mijn geliefde vrouw.

2. Mikael

Voor het ongeluk

Zomer 2015

De eerste keer dat ik Fabian en Jacqueline Selander ontmoette, woonden we hier nog maar net. Bella was dat weekend drie geworden en ik wilde een nieuw kinderzitje monteren dat ik voor een bodemprijs op internet was tegengekomen. De zon brandde in mijn nek toen ik zwetend als een otter half uit de auto hing en aan de gordel rukte, die meerdere centimeters te breed was voor de petieterige opening waar hij volgens de handleiding doorheen moest. Met opeengeklemd kaken stond ik te vloeken en tieren zonder te merken dat iemand me van achteren had beslopen.

‘Dat is die nieuwe R-Design toch?’

De gordel schoot uit mijn handen en het ellendige kinderzitje kieperde om. Nadat ik erin was geslaagd mijn bovenlijf van de achterbank te wurmen en het ergste zweet van mijn voorhoofd te wissen, zag ik een jongen in een korte tuinbroek met een BMW-petje op. Vanaf de oprit bekeek hij onze auto nauwkeurig.

‘Het is het sportmodel,’ zei ik.

‘Dat wist ik al,’ zei de jongen. ‘R-Design.’

Hoe oud kon hij zijn? Twaalf, dertien?

‘Dieselmotor,’ zei hij. ‘Plug-in-*hybrid*, toch?’

‘Dat kan wel kloppen, ja.’

De jongen glimlachte. ‘Tuurlijk klopt dat.’

Eigenlijk had ik geen tijd, maar ik wilde niet onaardig overkomen.

‘Ik ben Fabian,’ zei de jongen. ‘Ik woon hier ook op het erf.’

Onze woonwijk aan de rand van Köpinge bestond uit meerdere kleine woonerven met elk een geasfalteerd vierkant in het midden waaromheen vier min of meer identieke villa’s stonden die stamden uit het begin van de jaren zeventig. Ieder erf droeg een lieflijke naam die verwees naar Astrid Lindgren: Bolderburen, de Hazelhoeve, Zeekraai en het Kersendal. Wij woonden in de Kabaalstraat. ‘Net als Lotta,’ had ik tegen onze kinderen gezegd, waarna ze me niet-begrijpend hadden aangestaard.

‘Dan worden we burenen,’ zei ik tegen de jongen genaamd Fabian.

‘Oké.’ Hij streelde met zijn hand over de bumper alsof het een dier was. ‘Je had beter een BMW kunnen kopen. Meer waar voor je geld.’

Ik lachte, maar hij leek volkomen serieus.

‘Een BMW 530 Touring,’ zei hij. ‘Die heeft tweehonderdtweeënzeventig pk onder de kap. Hoeveel heeft deze?’

‘Weet ik niet.’

Een auto is voor mij een transportmiddel. Mijn enige eisen zijn een niet al te opvallende kleur lak en voldoende bagageruimte.

‘Tweehonderdvijftien,’ zei de jongen. Hij klonk zeker van zijn zaak.

Ik wilde net weer met het kinderzitje de auto in kruipen, toen er plotseling een vrouw kwam aanlopen vanaf de andere kant van het erf.

‘Ah, daar ben je, Fabian!’

Ze had een bijzondere uitstraling. Lange benen in een kort broekje en een huid die zo zongebruind was dat haar blinkend witte tanden en hemelsblauwe ogen oplichtten.

‘Hij houdt van auto’s,’ zei ze.

‘Zo’n vermoeden had ik al.’

‘Ik hou van BMW’s,’ zei Fabian.

De vrouw, die kennelijk de moeder van de jongen was, lachte en stak me een hand met lange roze nagels toe. ‘Dus jullie zijn

de nieuwe bewoners? Nul-acht, hoorde ik?’

Nul-acht? Zeiden mensen dat nog? Ik kende helemaal niemand die nog een vaste telefoon had, binnenkort waren alle netnummers in de vergetelheid geraakt, net als draaischijven en bakelieten telefoons.

‘Eh, ja,’ zei ik, en ik veegde mijn handpalm aan mijn korte broek af om haar te begroeten. ‘Micke.’

‘Ik heet Jacqueline. Fabian en ik wonen op nummer vijftien, daar.’

Ze wees naar een huis waarbij het onkruid op de oprit tussen de tegels uit groeide en de circa één meter hoge omheining nodig geschilderd moest worden. Naast de voordeur hingen een hoefijzer, een houten windgong en een zilverkleurige 1 en 5 die scheefgezakt waren.

De metalen cijfers die ons eigen huisnummer onthulden, had ik al van de gevel verwijderd; dat had Bianca geëist. Ze had er slechts onder één voorwaarde in toegestemd op nummer 13 te gaan wonen: dat we het ongeluksgetal direct van de muur zouden halen.

‘Ik hoop dat jullie je hier thuis zullen voelen,’ zei Jacqueline, onze nieuwe buurvrouw. ‘Jullie hebben ook kinderen, toch?’

Ik knikte. Het zweet liep over mijn voorhoofd en mijn t-shirt zat aan mijn oksels geplakt.

‘Bella is net drie geworden en William is zes.’

Fabian en zijn moeder keken elkaar aan.

‘We moeten gaan,’ zei Jacqueline met een korte zwaai. ‘We zien elkaar wel weer!’

Met lange passen beende ze het erf over en Fabian liep haar half struikelend achterna in een poging haar bij te houden. Op de oprit van nummer 15 draaide hij zich om en wierp hij me een norse blik toe. Ik glimlachte als antwoord.

Zodra ik het kinderzitje op zijn plek had, liep ik naar binnen om Bianca te vertellen over onze burens.

‘Jacqueline Selander? Zij was vroeger fotomodel. Ze woonde in de Verenigde Staten.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

Bianca hield haar hoofd scheef, net zoals ze die zomernachten acht jaar eerder altijd deed, toen ik smoorverliefd was geworden op haar sproeten en de kuiltjes in haar wangen.

‘Internet, schat.’

‘Heb je de burens gegoogeld?’

Ze lachte.

‘Wat denk jij dan? Je gaat toch niet zeshonderd kilometer verderop wonen zonder uit te zoeken wat voor burens je krijgt?’

Logisch. Ik gaf haar een kus in haar nek.

‘En wat weet je verder nog allemaal, Lisbeth Salander?’

‘Niet heel veel. Het oudere stel op nummer twaalf zijn Åke en Gun-Britt. Niet erg bijzonder zo op het eerste gezicht, typische babyboomers. Gun-Britt heeft een bloem als profielfoto op Facebook en houdt van dansorkesten. Åke doet niet aan social media voor zover ik weet.’

‘Oké.’

Ik begreep maar weinig van die behoefte om alles van je burens te weten, maar ik had dan ook mijn hele leven in een appartement gewoond. Volgens Bianca was het iets heel anders om in een villawijk te wonen, hier kon je je burens niet uit de weg gaan zoals in de stad.

‘Ik vond een paar foto’s van Jacqueline Selander, maar ze was in het buitenland denk ik bekender dan hier. Hoe dan ook, het schijnt dat ze alleen met haar zoon op nummer vijftien woont.’

‘En op nummer veertien?’ vroeg ik.

‘Daar woont Ola Nilsson, geboren in hetzelfde jaar als ik. Hij komt nogal geheimzinnig over. Maar...’ Ze liet een korte stilte vallen en zette grote ogen op om duidelijk te maken dat ze iets sensationeels op het spoor was gekomen. ‘Hij staat op Lexbase.’

‘Hè? Is hij een crimineel?’

Dat was immers de reden dat je naam in de database van Lex-base terecht kwam.

‘Dat denk ik niet,’ zei Bianca. ‘Maar hij is wel veroordeeld voor mishandeling.’

‘En jij hebt het vonnis gelezen?’

‘Uiteraard. Die mensen worden onze naaste burens. Jij bent een stadskind, schat, je snapt niet hoe het werkt op dit soort plekken.’

‘Misschien hadden we beter ergens in een huisje in Lapland kunnen gaan wonen,’ zei ik.

‘Als het daar niet zo verrekte koud was geweest, had ik dat best gevonden.’

Ik zuchtte. Het was echt iets voor Bianca om zich van tevoren al druk te maken om van alles, ze was een ontzettende control-freak. Hoewel het natuurlijk niet gek was dat haar bezorgdheid een beetje uit de hand liep nu we onderdeel werden van een heel nieuwe gemeenschap waar we geen mens kenden.

In veel opzichten was verhuizen onze enige keus geweest en het was mijn taak de moed erin te houden. Dat was ik Bianca verschuldigd. En de kinderen.

Skåne was een nieuw begin. Niets mocht dat bederven, en zeker geen burens.

‘Het komt vast goed,’ zei Bianca, terwijl ze haar hand op de mijne legde. ‘Ik wil je niet ongerust maken. Kabaalstraat nummer dertien, wat kan er nou misgaan?’

3. Mikael

Na het ongeluk

Vrijdag 13 oktober 2017

De ambulance rijdt een rondje over het erf om te keren en zodra hij de grote weg op is gereden, beginnen de sirenes opnieuw te loeien.

Verloren blijf ik achter in de overweldigende stilte, omringd door een immens zwart gat waarin tijd en ruimte verdwijnen. De gillende sirenes voeren het licht mee en de hemel verduistert zonder reden. Alles stopt. Het enige wat ik zie zijn de blikken van de burens, hol van schrik, vlak voordat de paniek toeslaat.

‘Mama! Mama!’

Bella en William komen op hun sokken door het tuinhok aanstormen. Ik buig me voorover en sluit hen in mijn armen.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt William. ‘Waar is mama?’

Alles keert ondersteboven. Ik heb geen idee wat ik moet doen.

‘Mama is aangereden,’ zeg ik.

‘Wat?’

Bella huult wanhopig.

‘Ze is onderweg naar het ziekenhuis,’ zeg ik, terwijl ik mijn kinderen stevig vasthou.

Er knapt iets in me en ik hap naar adem.

Jacqueline en Fabian staan tegenover ons op straat, verstijfd en in shock. Achter hen komt nu ook Ola aanrennen.

‘Mama,’ snikt Bella. ‘Ik wil niet dat ze doodgaat.’

'Dat gaat ze toch niet, papa?' zegt William.

Hun angst snijdt dwars door me heen. Dit kan niet waar zijn.

'Waarom ging ze weg op de fiets?'

'Ze ging naar de ICA,' zei William. 'Ze zou niet meer dan tien minuten wegblijven. Ik had beloofd dat ik op Bella zou passen.'

'Ik dacht dat jullie al naar de ICA geweest waren?'

'Dat waren we ook, maar mama was de feta vergeten.'

Als ik opsta, deint de wereld. Ik geef de kinderen een hand en kom wankel in beweging, zonder iets te zien.

'We gaan met de auto achter de ambulance aan.'

Ik heb de sleutels van de Volvo in mijn zak.

'Je neemt de kinderen toch niet mee?' zegt Jacqueline.

Ze kan beter haar mond houden. Ze heeft zojuist Bianca aangereken. Ik trek het niet haar nu te zien.

'Laat hen maar hier zolang,' zegt Ola.

Hij loopt al naar Bella toe om haar hand te pakken, maar ik stuf naar voren en trek mijn kinderen bij hem weg.

'Over mijn lijk.'

Bella's gezicht is verwrongen van het huilen.

'Wij willen mee,' zegt William.

Ik aarzel. Ik ben wel eens op de eerste hulp van Lund geweest, het is een plek waar je alleen komt als het echt niet anders kan, en zeker geen plek voor kleine kinderen.

'Ik hou van jullie,' fluister ik tegen hun wangen, 'maar het lijkt me beter als jullie thuis wachten.'

Ik word heen en weer geslingerd tussen de behoefte ze bij me te hebben om hen te troosten en het besef dat het beter voor ze is om niet mee te gaan.

'Ik zal Gun-Britt bellen,' zeg ik. 'Zij en Åke kunnen wel zolang bij jullie blijven. Ik kom snel weer thuis.'

'Goed dan,' zegt William, waarop hij zijn kleine zusje bij de hand pakt.

'Komt mama straks thuis?' vraagt Bella bezorgd.

Ik geef ze een knuffel en probeer rustig te worden.

Als ik achter het stuur ga zitten, komt Jacqueline naar de auto toe lopen. Elke beweging gaat traag. Ze knippert met haar ogen, slikt, brengt een hand naar haar mond.

‘Ik... ik... het ging zo snel. Ze dook uit het niets op.’

Ik trek het portier dicht en start de motor. Ik heb haar niets te zeggen.

Als ik achteruitrij, moet Ola opzijspringen. Ik keer op het erf en zie de terneergeslagen gezichten van mijn kinderen, die me zo dierbaar zijn. Ze zwaaien als de Volvo achter de thujahaag de grote weg op hobbelt.

Ik geef plankgas.

Mijn armen beven en mijn benen trillen. Het enige wat ik zie, is het asfalt dat zich voor de auto uitstrekt, verder is alles wazig en scheef. Maar vanbinnen dringt het afschuwelijke beeld zich met geweld aan me op: Bianca’s gesloten ogen, de blauwe kleur om haar lippen, de wond, de zwellingen.

Voorovergebogen over het stuur slinger ik de Volvo de snelweg op. Ik toeter naar een Fiat die treuzelt op de inhaalstrook om hem vervolgens aan de verkeerde kant voorbij te razen.

Ik haal mijn mobiele telefoon tevoorschijn en bel Gun-Britt. Op de een of andere manier slaag ik erin over te brengen wat er is gebeurd. Het blijft stil op de lijn.

‘Hallo? Ben je er nog?’

‘Wacht even,’ zegt Gun-Britt.

Ze roept naar Åke. Waarschijnlijk houdt ze haar hand tegen de microfoon van de telefoon, want alles klinkt ver weg. Ze zegt iets in de trant van dat ze het wel wist.

Wat wist ze dan in vredesnaam?

‘Jacqueline was vast dronken,’ zegt ze dan in mijn oor.

‘Denk je?’

‘Ze móét te hard gereden hebben.’

In de Kabaalstraat rijdt iedereen met een slakkengangetje het

erf over. Iedereen behalve Jacqueline.

'Jezus,' zegt Gun-Britt. 'Bianca!'

Ik vraag haar of ze snel terug wil gaan om voor de kinderen te zorgen en of ze bij Jacqueline en Ola uit de buurt wil houden. Ik beloof haar van me te laten horen zodra ik iets weet.

'Ik zal bidden voor Bianca,' zegt Gun-Britt.

Via de rotonde bij het Nova-winkelcentrum rij ik Lund binnen, dan neem ik de noordelijke ring. Overal om me heen blijven mensen staan, zich afvragend wat er aan de hand is: een momentje spanning, een dramatische onderbreking van hun dag. Vijf tellen later gaan ze gewoon weer verder, terwijl mijn leven stilstaat.

Hoe kon Jacqueline Bianca over het hoofd zien? Het is toch onmogelijk om iemand aan te rijden op dat kleine erf van ons? Zelfs voor Jacqueline.

Het volgende moment rij ik zelf te hard en verlies ik de controle, waardoor de auto de stoeprand over stuitert. De parkeersensor begint te piepen en ik vloek.

Voor me zie ik een bordje met **SPOEDEISENDE HULP**.

Ik draai vlug aan het stuur en beland in een eenrichtingsbaan tegen het verkeer in. Een jongen met een gebreide muts en bakkebaarden springt op de vluchtheuvel om niet geschept te worden.

Hij gebaart verontwaardigd, maar ik heb geen tijd om me ermee bezig te houden. Ik prop de Volvo in een parkeervak en maak mijn autogordel los.

Een ongeluk.

Het moet een ongeluk geweest zijn.